

TÄHEKE

NR. 2
1960

K.KANGUR

SÕDUR JA TUVID

Istus pingil sõdur. Säravalt ta ees
kivises basseinis vulisesid veed.

Kogus valgeid pilvi. Taevast selgib taas.
Värelesid nõrgad lehevarjud maas.

Äkki pargiteele laskus tuviparv —
näis neid pingi ümber lugematu arv.

Püürasid nad kõikjalt rõõmsat sõjameest,
nokitsesid raase otse jalge eest.

Lehvitasid tiibu pingi seljatoel,
üha lähemale tulid julgel moel.

Leidnud pingi kõrvalt liivalt üht ja teist,
põlvele siis lendas kõige julgem neist.

Vaatas otse silmi, hoides viltu pead.
Jälgis teda sõdur, pilgud naervad, head.

K. NIINEPUU illustratsioon

KRIIPSELDATUD JOONISTUS

Niikui Kersti lõuna ära sõi, meelitas teda Liia:
«Kuule, lähme tõukega sõitma!»
«Praegu ei saa,» vastas Kersti.
«Pean valges joonistuse valmis tegema, pärast ei näe värve.»

Kersti istuski vihiku ette tööle. Kui ta oma pildi viimaks lõpetas, oli juba videvik ning tõukekelguga oli hilja õue minna.

Liia, kellel üksinda aeg pikk tun-

dus, oli nüüd õele väga kuri. Ta valvas, kuni Kersti teise tuppa läks, võttis siis mapist tema joonistuse ja tõmbas sellele pliiatsiga siuh-säuh hulga kriipse. Sedasi pani ta vihiku mappi tagasi — las Kersti koolis saab!

Kui Kersti järgmisel päeval koju jõudis, peitis Liia enda kardina taha. Seal ta kuulatas ja kuulatas: imelik, et Kersti teda sugugi ei otsi! Liia pistis pea välja — ikka ei öelnud öde midagi.

Lõpuks ei mallanud Liia enam jätta pärimast:

«Kas said koolis riielda?»

«Mille eest?»

«Pildi eest.»

«Ei, õpetaja isegi kiitis mind, et olen ilusti joonistanud.»

«Aga kriipsud?»

«Igaüks sai kohe aru, et need on mu rumal öde peale tõmmanud. Terve klass naeris sind!»

Liia kadus uuesti kardina varju. Ta seisis seal — ja aeg oli veel palju pikem kui eile.

AINO TIGANE

L. HÄRMI illustratsioonid

KURI TAAT

EI TEA, KUST TULI KURI TAAT –
ME ÕUES SEISAB, LAI KUI VAAT.
EI ASTU UHTKI SAMMU PAIGAST,
KÄES ÄHVARDAVALT HOIAB KAIGAST.

INTS TAATI TUNNISTAMA J'AI,
NUUD TURRIS KARVUL ÕUEL KÄIB
NING, SABA PÜSTI, JOOSTA PUNUB.
HIRM ALLES AHJU TAGA UNUB.

ENT KRANTS JA POLLA URINAL
VAID EEMALT TAATI UURIVAD.
KUI TAAT KORD KAIGAST TÕSTA MALDAKS,
NEIL OTSERUNNAK KOHE ALGAKS.

KESKPÄEVAL MUUTUB SULAKS ILM.
VEEL KURJEM TUNDUB TAADI SILM:
TA NÄOL ON SUSIMUSTAD SOONED
JA NINA UMBER ÕELAD JOONED.

ON KOERTELGI NUUD KURJEM TOON,
KUID MUUTUST LOOLE SEE EI TOO,
SEST TAAT EI ASTU SAMMU PAIGAST,
KÄES ÄHVARDAVALT HOIAB KAIGAST.

ENT LÖPUKS MURID KORRAGA
TA POOLE NELJA TORMAVAD.
ÄTT PUUAB POORATA END KANGELT,
KUID MAUHTI! LUMME MAHA LANGEB.

MIS TEHA NUUD, MIS VÕTTA ETE –
TAAT KADUNUD KUI KIVI VETTE!
VAID KAIGAS LUMEKUHJAL MAAS
JA KAABU – VANA PUTIKAASI!

KAKS NELJAJALGSET SÕJAMEEST
ON HÄBELIKULT LASTE EES:
MIKS KEEGI NEIST EI ÕELNUD ENNE,
ET TEGID ÕUE LUMEMEMME!

NEEME LAANEPÖLD

TEEME LAHTI POSTIPAUNA!

«Kured lendavad»

IRINA PROHOROVA, 6-a.

«Talvepilt»

HILJA LUUGUS,
Lagedi 7-klasilise Kooli II klassi
oktoobrilaps

«Vedur» VALDEK MÄGI, 7-a.

MURI

Minul on kodus koer Muri. Üösel valvab Muri maja, aga päeval käib isaga metsas.

Muri on mulle hea sõber. Ta saadab mind hommikuti kooli ja tuleb pärast tunde alati vastu.

MATI UIBO,
Habersti 7-klasilise Kooli
II klassi oktoobrilaps

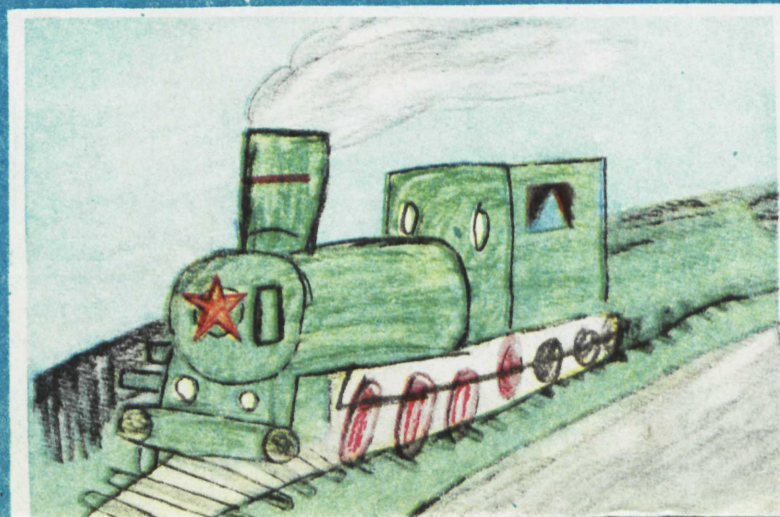

KA SEEKORD OLII POSTIPAUNAS PALJU TOREDAID PILTE JA KIRJU. KAS SINA OLED OMA LOO VÕI JOONISTUSE JUBA TEELE SAATNUD? OOTAME!

TEGIME LINDUDELE SÖÖGIMAJA

Olen oktoobrilaps ja käin II klassis. Ühel koondusel me ehitasime lindudele söögimaja. Kõige paremad ehitajad olid Rein Toome, Sulev Pikani ja Jüri Vassiljev. Nemad olid kohe nagu päris töömehed. Varsti paneme oma lindude söögimaja üles.

MARIKA AIGRO,
Märjamaa Keskkooli
II klassi oktoobrilaps

Kivi, mis põleb

Kas te teate, lapsed, missuguine jutt liigub rahvasuus?

Palju aastaid tagasi teinud karjased põllu ääres tuld. Kui tuleasemes veel ainult söed hõõgunud, toonud üks karjalas-test korviga kartuleid ja valanud tuha sisse küpsema. Veidi aja pärast näinud lapsed, kuidas mõned kartulid hakanud musta suitsu välja ajades põlema.

Karjased hakanud seda ime-likku asja uurima.

Teate, mis nad avastasid? „Põlevad kartulid“ polnud üldse kartulid, vaid pruuni värvust kivi-mügarad.

Aga kuidas siis saab kivi põleda? Kodus on teil pottkivi-dest ahi. Puusületäis põleb temas ära, aga ahi ise seisab endist viisi seina ääres. Kivid elumaja vundamendis ei karda samuti tuld.

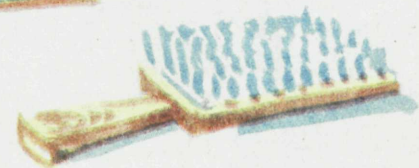
Lugu on nii, et tavalised kivid tõepoolest ei põle. Kivikesed aga, mis kunagi karjalaste kartulikorvi sattusid, ei olnud tavalised. Need olid erilist liiki, pruunikad kivid. Niiugust pruunikat kivi leidub Eesti põhjaosas Rakvere, Kohtla-Järve ja Jõhvi ümbruses. Paiguti on see kivi sügaval maa all, ja et teda kätte saada, tuleb ehitada kaevandus. Niiuguses kaevanduses on palju maa-aluseid käike.

1.
Talveke, talveke,
oled külm ja lumine.
Pühib välja tuisuluud,
paksu lume all on puud.
Aknad sillerdavad jääs,
laps käib õues, kindad köes.

2.
Kindake, kindake,
pehme ja nii villane!
Mustrilised käpikud
värviliseks täpitud.
Teeme selgeks sedamaid,
kust need lapse kätte said?

3.
Lambake, lambake,
villaandja uteke!
Suvel kepsu aasal löi,
niidul lillelehti söi.
Aega hästi kasutas –
selga kasvas kasukas.

4.
Käärike, käärike,
terav niitja-rauake!
Lõikas villa kasukalt
külje pealt ja kõhu alt.
Kahju polnud lambal, sest –
uus eks kasva villavest!

8.

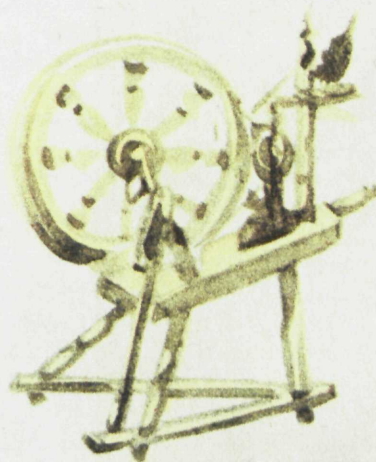
Talveke, talveke,
oled külm ja lumine.
Pakane on järvejääl,
lumi tuiskab suusamäel.
Lapsele ent külm ei loe –
kindapaar tal käes on soe.

7.

Vardake, vardake,
kärmas, töökas pulgake!
Kindaid sellest lõngast koo,
kirju neile peale loo –
vikerkaarvärvilisi
lumehelbetähekesi.

6.

Vokike, vokike,
rõõmsalt vurav rattake!
Las sul ringleb värtnapool
rutakal ja kiirel hool.
Toas on villa pehme hõng,
värtnale jääb keerdu lõng.

5.

Kraasike, kraasike,
okkeline lauake!
Lükkas villakahlu piid,
vill sai pehmeks nagu siid.
Vatiline heideke,
sind nüüd ketrab memmeke.

Illustratsioonid

KÄPÄKUD

Neid mööda sõidavad väikesed elektrivedurid ja veavad lahtimurtud põlevkivi kokku. Välimuselt on need põleva kivi tükid üsna paepankade moodi, ainult nende värvus on teistsugune – kollakaspruun.

Põlevkivi on meie sünnimaa suureks rikkuseks.

Kas te teate, mida kõike temast saab?

Bensiini, mis autod liikuma paneb, bituumenit tänavate katmiseks, kautšukit kingataldadeks, riidet kleidi jaoks ning isegi suhkrut kompekkide valmistamiseks. Aga see pole kaugeltki kõik. Põlevkivist valmistatakse veel põlluväetist, lakke ja värve, kütteõlisid ja määrdeaineid. Ka majapidamisgaasi, mis paljude Tallinna, Narva ja Leningradi laste kodudes toitu keedab, saadakse pruunist põlevkivist. Tema kütab ka suure Balti Soojus-elektrijaama katlaid.

Niisugused on lood maa sisse peitu pugenud põlevkiviga.

AKNARUUT

Esimese klassi oktoobrilapse Aadi vanaema elas linnaserval väikeses majas. See oli ilus kollane maja, pumbaga kaev ja lindude toidulaud akna all.

Kõige sagedamini käisid vanaemal vöörsil varblased. Nad lendasid kohe vurr! keset toidulauda, keksisid ühe tera juurest teise juurde ja sõid, nagu jaksasid.

Kui teri oli vähe ja iga suutäie pärast pidi keksu tegema, hakkasid varblased pahandama:

«Moona juurde! Moona juurde!»

«Viis vakka vähemalt! Viis vakka vähemalt!»

«Ruttu, ruttu! Ruttu, ruttu!»

Et nad just nii säutsusid, teadis Aadi vanaemalt. Vanaema koputas niisuguse pahanduse puhul aknaruudule ja ütles:

«Kõtt, muidusööjad! Marss aiateibasse!»

Varblasi vanaema suurt ei sallinud, sest sügiseli legid need, maidad, tema kirssidele liiga.

Keskpäeval lendas aknaraamile Tihane, koputas nagu luba küsides nokaga vastu klaasi ja laulis:

«Tii, tii, tihane Tiit! Mis saab siit? Mis saab siit?» Alles pärast seda hakkas külaline pekitüki kallal ametisse.

Tihane meeldis Aadile palju rohkem kui varblased. Tal olid ilusad kollased püksid ja kollane vest. Peate selle oskas tihane, pea alaspidi, pekki nokkida. Magussöögiks maitstes tihane paar seemneiva ja pühkis siis küps-kaaps noka puhtaks. Varblased ei teinud seda ilmaski.

Ühel päeval lendas akna alla niisugune linn, keda Aadi veel kordagi polnud näinud. Linnul oli kirju kuub, pikk nokk nagu peitel ja teravad küüned.

Kus ta pekikamara külge toksas, sinna jäi auk järele.

See oli rähn.

Nende külaliste pärast oli Aadi valmis päev läbi aknalauul istuma. Nende pärast pidi ühel pühapäeval peaaegu pahandus majja tulema.

Seekord jättis vanaema Aadi kodu hoidma ja ruttas poodi. Kui ta tagasi tuli, oli aknaklaas katki. Aga Aadi seisis hoopis teises toaseinas.

«Helde aeg!» imestas vanaema. «Kust meie aknaruut katki sai?»

«Varblased nokaga toksisid,» ütles Aadi.

Vanaema jäi kahtlema. «Nii väikesed nokad ja nõnda suur pragu! Kas nüüd nemad üksi?»

«Tihane Tiit käis ka abiks,» arvas Aadi mäletavat.

«Või tihane Tiit ka!» imestas vanaema. «Äkki oli rähn Reingi kohal?»

Rähn Rein oli tõepoolest jaol olnud.

«Tema kopsis kõige tugevamini!» tuli Aadile meelde.

Midagi polnud parata. Vanaema otustas akna alt toidulaua maha võtta. Niisugustele külalistele, kes pererahva vara lõhuvad, pole külmadel talvekuudel abi vaja.

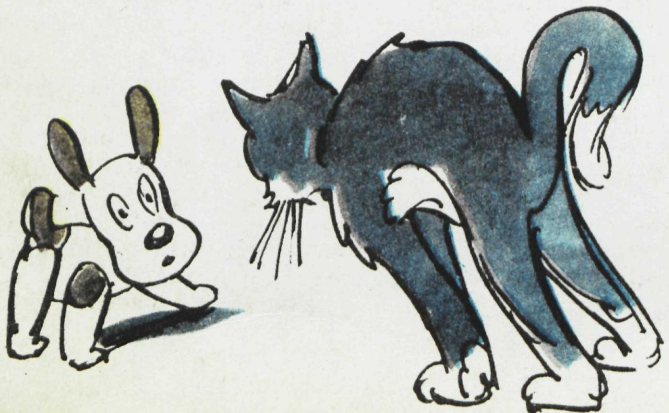
Ja küllap oleksid varblased, tihane Tiit ja rähn Rein läinud magama tühja kõhuga, kui Aadi poleks võtnud vanaema kaelast kinni ja sosistanud:

«Vanaema, see olin ikka mina, kes akna ära lõhkus! Kogemata!»

Nõnda jäi lindude toidulaud sinna, kus ta oli — väikese kollase maja akna alla. Ja vanaema polnudki enam pahane. Aknaruudust oli küll natuke kahju, aga selle eest oli tal hea meel, et Aadi jäi ausaks ja tõearmastajaks lapseks. Oktoobrilapseks.

MURKA

SEE LUGU ALGAS EELMISES
„TAHEKESES“

OMAD VITSAD PEKSAVADI!

Kunagi väga ammu olid indiaanlased kogu Ameerika pärisperemehed. Siis aga maabusid seal hispaanlased, kes võtsid sõjaga päriselanikelt ära nende maa ning purustasid majad. Indiaanlased olid sunnitud tõmbuma sügavatesse metsadesse.

Mõned indiaanlassuguharud elavad praegugi metsades, kus nad hangivad toitu küttimise ja kalapüügiga. Nende lapsed peavad juba varakult tööle hakkama ning kooliskäimisest pole nende juures juttugi.

Jutustame teile nüüd ühest indiaani poisist, kelle nimi on Parana.

VÄIKE INDIAANLANE

Kaugel, kaugel Lõuna-Ameerikas voolab Amazonase jõgi. Selle kaldail on palju suuri tihedaid metsi, kust isegi päikesekiired ei suuda läbi tungida. Nendes metsades elavad punaka nahavärvusega inimesed – indiaanlased. Indiaanlased on pikad ja sihvakad, nad kannavad oma tumedates juustes kaunistusena mitmevärvilisi sulgi.

Uhes indiaanlaste külas, kus on ainult kuus maja, elab nelja-aastane Parana. Paranal on hea sõber – kutsikas Avap. Nad mängivad koos, õpivad küttima ja poevad kahekesi ka võrkkiiğe taolisse voodisse magama. Paranal on veel teine sõber. See on ahv Jali, kellele Parana ehitab puu otsa majakese. Kõik väikesed indiaanlased armastavad ning hoiavad

väga loomi ja linde.

Nii kui päike on tõusnud, läheb Parana suplema. Ta võtab kaasa Avapi. Pärast suplust kinnitab ema poisi säärt ümber punastest niitidest tehtud ribad ning paneb käte ja jalgade ümber kirevatest pärlitest võrud. Seda nõuab vana indiaani komme. Riideid Paranal

pole, riideid ei kannu ka tema vanemad, sest maal, kus ta elab, on väga kuum.

Siis läheb Parana isaga koos jahile. Isa võtab kaasa kaks vibu: ühe suure – enda jaoks, teise väiksema – Parana jaoks, ning nooled, mille otsa paneb värvilised suled. Sedagi nõuab komme.

Kui jahiretk õnnestub,

jutustab Parana sellest külas kõigile, kui ei, siis on sobivam vaikida.

Parana lähedal elab poiss, kelle nimi on Panko. Poisid peavad koos jahti maipõrnikatele; pärast aga kiiguvad tugevatel väänkasvudel, mis ronivad üles mööda puutüvesid.

Kui jõuab kätte söögi-

LOOMAAED

Te kindlasti teate, et selle looma nimi on kaamel, Aga tal on veel teinegi nimi. Põhja-Aafrikas ja Araabias, kaameli kodumaal, kutsutakse teda ka kõrbelaevaks. Miks?

Üle ookeani viivad reisijaid ja kaupu laevad, üle lõputute liivakõrbete aga kaamelid – kõrbelaevad.

Kaamel on väga suur, ta on üle kahe meetri kõrge. Aga kuidas saab siis reisija temale selga ronida? Kas võtab redeli?

Kaamel on väga tark loom. Aitab ainsast käsust ja kaamel heidab põlvili ning laseb reisijal endale selga istuda. Kaameli turjal, kahe küüru vahel, on üsna mõnus olla.

Kaamel on tugev loom. Ta võib kanda väga suuri pakke. Näiteks 500 kilogrammi raskust koormat kanda on tal niisama kerge kui sinul ranitsat.

Kõige tähtsam pikkadel kõrbeteedel, kus kõrvetav kuumus toob kaasa alalise janu, on see, et kaamel saab läbi väga vähese veega. Kui ta kord on oma kõhu vett täis joonud, võib ta joomata kaua aega edasi liikuda. Oma veetagavara peidab ta vatsas asuvasse põiekestesse. Toiduks tarvitab kõrbelaev karedaid, okkalisi taimi ja rohtu.

Peale kahe küüruga kaameli on olemas ka ühe küüruga kõrbelaevu.

A. SALDRE · joonistused

aeg, on ka Avap kohe platsis. Sõbrad jagavad võrdsest omavahel banaanid ja kala.

Kõik indiaani poisid õpivad kalastama ja küttima. See ongi nende koolitarkus. Sellepärast käib Parana iga päev kalal. Pärast kalapüüki sõidetakse pika, kuid väga kitsa paadiga jõel, kus elab isegi kroko-

dille, keda siin hüütakse kaimaniteks. Vesi on soe. Metsas siristavad linnud. Pea kohal lendlevad liblikad.

Kui päike loojub, siis muutub taevast niisama mustaks kui Parana silmad. Need on aga tumedad-tumedad.

Õhtul lamab Parana lõkke ääres ja kuulab

vanemate indiaanlaste jutustusi. Lõkke juures on mõnus.

Metsast kostab ahvide kisa. Saabub öö. Parana ronib oma Avapiga võrkkiigesse ja uinub.

Kuu sillerdab jõeveel ning helendab metsa kohal, kus magab päevastest askeldustest väsinud Parana.

Nagu te pildil näete, on jääkarul seljas valge karvakasukas. Kasukat kannab jääkaru selleks, et tal külm ei hakkaks. Meie kodumaal võib jääkaru kohata kaugel põhjas sadu kilomeetreid rannast eemal. Seal ta elab keset jääpanku. Põhjanaba külastamine, kuhu on jõudnud ainult julged maadeuurijad, on talle üsna igapäevane asi.

Valge on jääkaru kasukas sellepärast, et ta oleks lumega ühte värvi. Nii on vaenlastel teda raske märgata. Valge kasukaga on jääkarul hõlpus ka oma jahiretkedel hüljestele ligi hiilida. Hülged ja kalad on aga tema maiusroaks.

Meie mesikäpast erineb jääkaru veel selle poolest, et ta ei suigu kunagi talveunne.

Rein, Ants ja Jüri olid vennad.

Alevirahvas ütles, et nad on kõik kangesti ühte nägu, aga poisid polnud sellega päri. Kus siis ühte nägu, kui Reinul punetab alati põse peal mingi kriimustus, Antsul aga hoiavad juuksed kukla peal kukesulgedena turri ja Jüriil kipub ninaalune ühtelugu märjaks minema. Ema oli

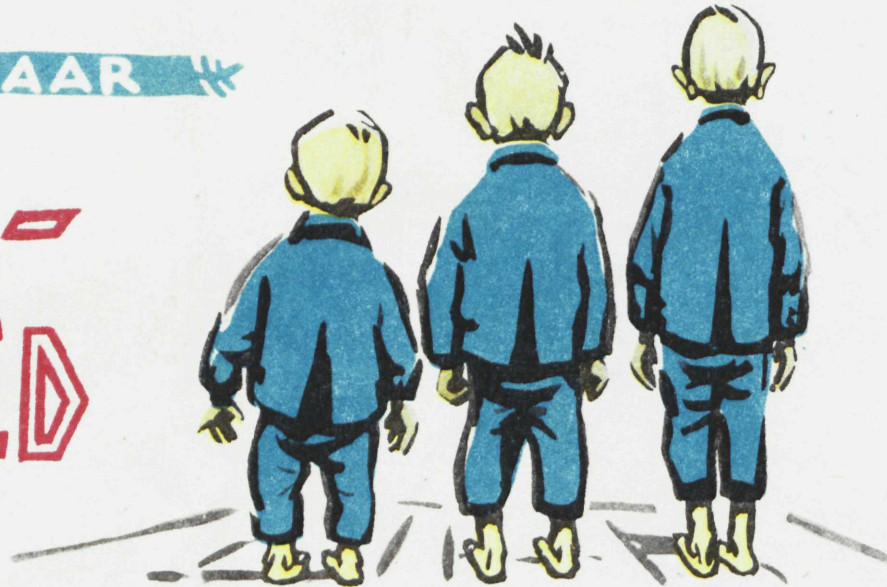
rätsep-meister, keda nad alati vaatamas käisid, istus täna avatud akna all ja laskis niidil-nöelal lennata.

„Eks sa näe, või Peenemäe meespere on mulle külla tulnud! No astuge aga tuppa, ajame mõni sõna mehejuttu!”

Rätsepa toas seisis suur pikk laud, kus oli kaks

✻ O. SAAR ✻

SABA- KUUED

nende kriimustuste, kukesulgede ja märja ninaaluse pärast päris hädas.

Täna hommikulgi, kui ema läks isaga Veski talu põllule rukist siduma, tuletas ta meelde, et nad korralikud poisid oleksid. See tähendas seda, et Rein ei tohtinud ülepeakaela tormata, Ants pidi vahetevahel pead kammima ja Jüri nina nuuskama.

Nüüd oli vendadel vaba voli. Nagu ikka niisugustel päevadel, kui ema-isa pidid külas suurtes taludes tööl käima, võtsid poisid ette oma tavalise teekonna läbi alevi.

Apteekri maja trepil ajasid nad juttu karvakasvanud Rässuga. See oli nii laisk koer, et vaeu viitsis oma musti silmanööpe liigutada. Aedniku maja juures püüdsid poisid läbi plangu aeda piiluda, aga aedniku Evit polnud näha. Vana

triikrauda. Rein tegi sõrme suus märjaks ja katsum – kumbki ei särtsunud, üks oli ainult natuke leige.

Keset lauda lebas mingi must kuub, mida rätsep siit-sealt sikutas.

„Kus siis ema-isa täna on, et te nii omaette peremeestena jalutate?” päris rätsep-meister, proovides endale laual lebanud musta kuube selga.

Poistel jäi suure ähmiga isegi vastus võlgu: kuub oli midu tore küll, läikivad mustad nõöbid ees ja puha, aga selja tagant oli suur-suur tükk riidet välja lõigatud.

„Onu, kellele sa niisugust kuube teed?” sõandas Rein küsida.

„Eks ikka meie kaupmehe-härrale. Kes muu jõuab endale kallist sabakuube teha lasta.”

„Kas siis niisugune lõhkise sabaga on kallis?” päris Rein edasi.

„Kallis ja tore ka. Linnas rikkam rahvas ainult niisugustega käibki. Ega meie kaupmeeski nendest halvem taha olla,” kõhistas rätsepa-onu oma pilkavat naeru.

... Päike oli juba majaesisel kasvava kase ladvast madalamale vajunud. Ta õhetav nägu piilus lehtede varjust, mida need vennad seal toas askeldavad. Aga vennad olid askeldamise lõpetanud ning ootasid nüüd suure ärevusega vanemaid koju. Varsti kostiski trepilt kobinat ja isa-ema astusid tuppa.

Poisid seisis tikksirgetena keset tuba reas, kõigil kolmel uued ülikonnad seljas.

„Miks te nii kavalate nägudega olete?” uuris ema kahtlustavalt kord ühte, kord teist, kord kolmandat venda.

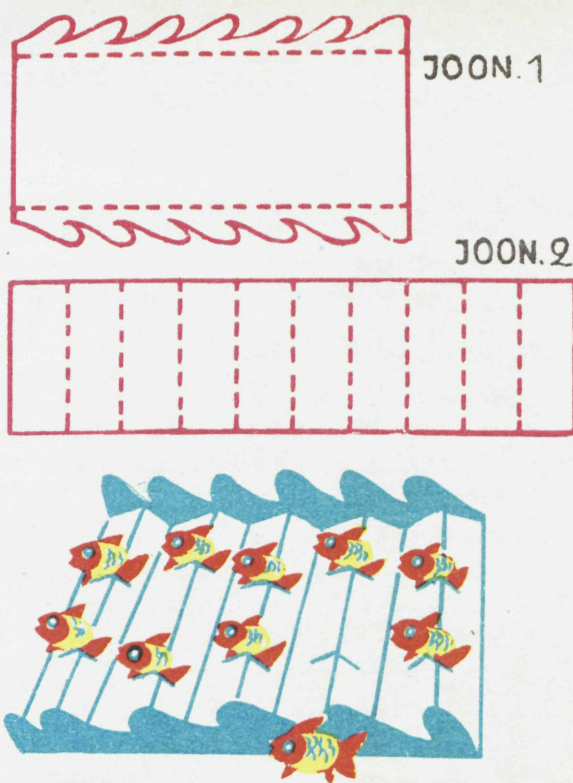
„Ja miks teil uued riided seljas on?”

Poisid keerasid korraga seljad – kõigil kolmel pintsakul oli tagant kolmnurgakujuline tükk välja lõigatud.

„Meil on nüüd sabakuued!” teatasid vennad ühest suust.

Mis edasi juhtus, seda mõtelge juba ise!

Jälle üks tore raamat!

Teret! Minu nimi on Palle. Mul on palju tuttavaid lapsi. Mind tunnevad Inglismaa, Itaalia, Tšehhoslovakkia, Brasiilia ja Ameerika Ühendriikide lapsed. Nüüd ma soovin teiegagi sõbraks saada. Kes tahab minust lähemalt teada, lugegu taani kirjaniku Jens Sigsgaardi raamatut «Palle» — see olengi mina.

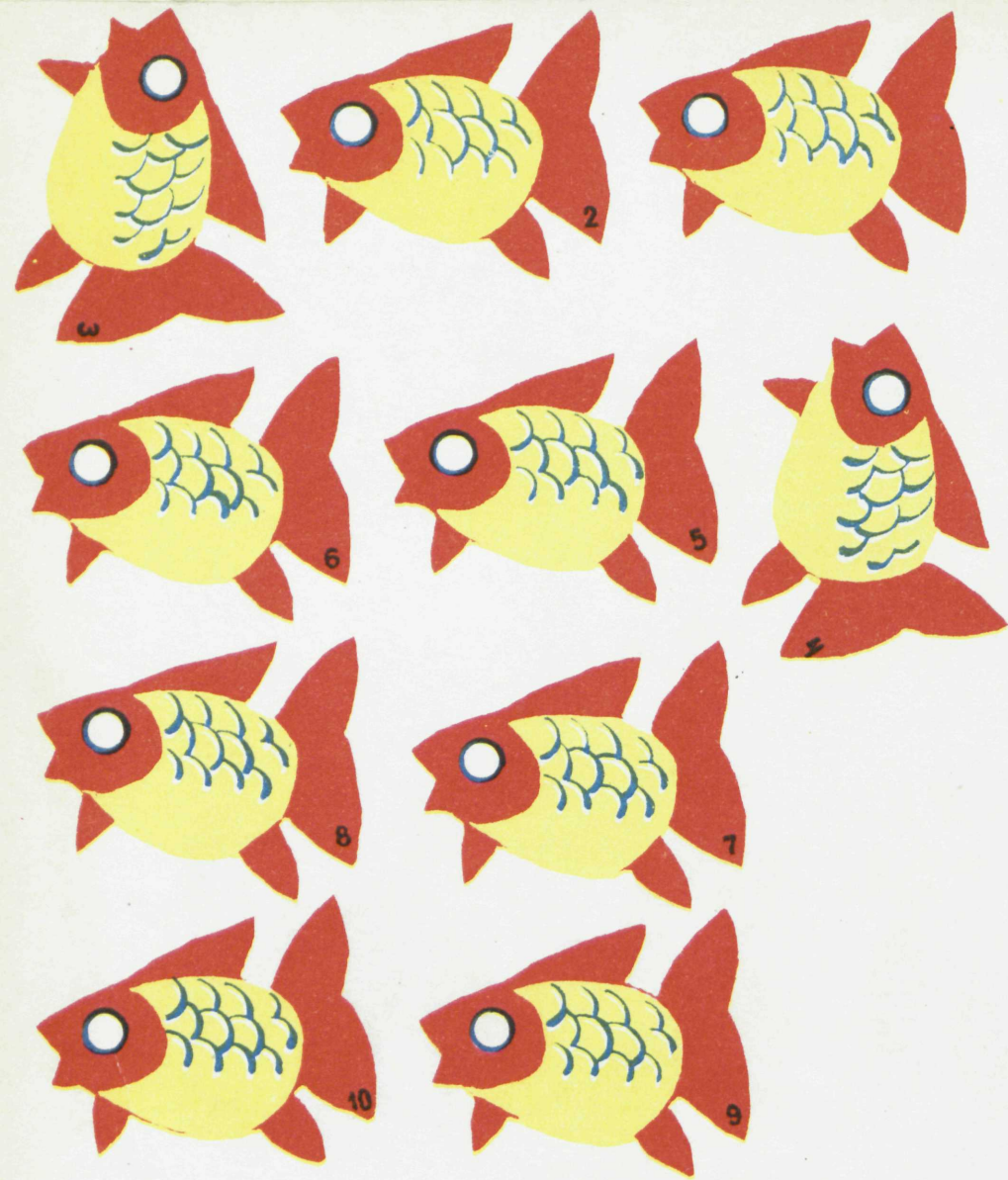
Seal ma räägin teile, kuidas ma hommikul üles ärkasin ja leidsin, et olen üksinda kodus. Ja siis läksin ma tänavale ja seal ei olnud samuti kedagi. Ja poes polnud müüjaid. Oi, kui tore oli! Ma võisin süüa kompvette nii palju, kui tahtsin, ja apelsine... Aga siis... Ei. Ma parem ei ütle...

Paluge, et ema ostaks teile «Palle»-raamatu!

Täna seltsust «Tähekeses» käsitöölehelts leiatsite huvitavat mängu, mille nimi on «Lõbus kalapüük». Kui te endale selle mängu meisterdate ja seda mängima hakkate, siis on teil arvude liitmine üsna varsti päris selge. Kuid ka nendele, kes juba ladusasti liita oskavad, pakub see mängu huvi.

Mängu valmistamiseks on kõigepealt tarvis alust. Selleks võtke umbes vihkulehe suurune nelinurkne tükk (soovitav sinist) kartongi või paksemat paberit, mille küljes

Mäng
LÕBUS
"KALAPÜÜK"

Uuring "LÕBUS KALAPÜÜK"

lõigake laineliseks ja murdke üles (joonis 1).

Nüüd võtke teine tükk paberit, mis peab mahtuma täpselt aluse ülesmurtud külgede vahele. Voltige see lõõtsakujuliseks. Püüdke seda teha nii, et voldid oleksid kõik ühelaiused (joonis 2). Edasi lõigake sellesse volditud paberisse nii pikad avad, et neisse saaks torgata kalad ja nimelt selliselt, et kaladel pool saba oleks «vees».

Kui alus on valmis, lõigake siit välja kümme kala. Iga kala sabale on märgitud number, mis ütleb, kui raske on kala. «Vette» tuleb kala torgata nii, et numbrid ei jääks nähtavale.

Kalade silmadeks on augud (võite teha kas augulööja, naaskli, jämeda sukanõela või naelaga).

Silmade- aukude abil tõmmatakse kalad «õngega» (väikese kepikesega) veest välja.

Iga mängija püüab 3 kala ja tal endal tuleb arvutada, mitu kilo kala ta sai. See, kes kaalult kõige rohkem kalu õngitses, on mängu võitja.

TOIMETUSES KÄIS TUISUPEA

H. HIIBUSE
joonistused

See oli möödunud nädalal, kui „Tähekesel“ toimetusse tormas üks poiss.

„Kuulge! Toimetuse-tädi joonistas mind tänaval. Andke mulle ka pilti. Ma viin emale!“ vuristas poiss.

„Pea, pea!“ ütlesime meie. „Kuhu „tere“ läi ja „palun“? Ja mis su nimi on?“

„Tere, jah! Minu nimi on Tuisupea. Aga seda pilti...“

„Koho, koho,“ sõnas kunstnik ja läi oma joonistusplaki lahti.

Tuisupea kummardus vaatama. Ent pörkus kohe emale ja kadus kähku ukse taha.

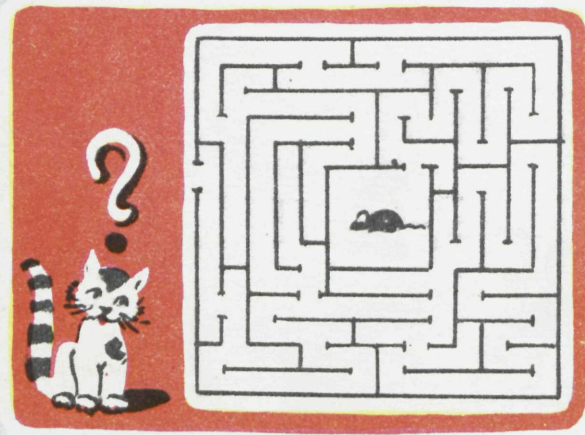
Siin need pildid on. Oelge nüüd, miks Tuisupea neid pilte ei julgenud emale näidata!

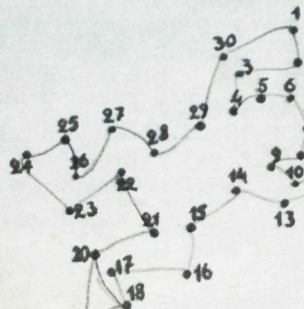
Kõik tegelased, keda siin näete, esinevad teile tuntud muinasjuttudes. Mõistatage, kes nad on ja missugustest muinasjuttudest nad teile külla tulid.

Alumise pildi juures on numbrid. Ühendage need alates ühest kuni kahekümne üheksani joontega.

Kui te seda õigesti teete, aitab joonte ühendamisel saadud loomake leida ühe muinasjututegelase nime ja jutu pealkirja.

Kiisu murrab pead, kuidas hiire juurde pääseda. Kas teie teate, missugust teed mööda tal tuleks minna?

Esikaanel V. TOLLI «Kelgusõit»

ELKNO Keskkomitee ja ENSV Pioneeriorganisatsiooni Nõukogu ajakiri „Täheke“ nr. 2 – 1960
Toimetuse kolleegium: E. Lahe, L. Lilleaas, I. Linnat, E. Lootsar, H. Pukk, H. Raina.

Toimetaja H. Pukk. Kunstiline toimetaja E. Pikk.

Ajalehtede-Ajakirjade Kirjastus. Toimetuse aadress: Tallinn, Estonia pst. 4, tel. 449-70, 475-20.
Ladumisele antud 4. I 1960. Trükkimisele antud 23. I 1960. Trükiarv 40 000. Paber 60×92, 1/4. Trükipoognaid 2.
Arvutuspoognaid 4. MB-00902. Tellimise nr. 3. Trükikoda „Oktoober“, Tallinn, Tartu mnt. 49.

Ilmub kord kuus. Üksiknumber rbl. 1.50

Журнал „Звездочка“. На эстонском языке. Издатель ЦКЛКСМ Эстонии.

SÕIT KALARANDA

KARK-KARK KALARANDA,
SÕRK-SÕRK SÕRVE RANDA.
MIS SINNA MINNA?
LAPSEL' KALA TOOMA.
KARK-KARK LINNA,
MIS SINNA MINNA?
LAPSEL' SAIA TOOMA.
SAIAD SAJASARVELISED,
KAKUD KAHEKSAKANDLISED,
KOOGID KOLMENURGELISED.

EESTI RAHVLAUL

E. TIHEMETSÄ illustratsioon